

Hồi thứ ba mươi tư
Ma chưởng truy hồn tài khố chống
Khổ tâm vì bạn oán đầu sỏn

Đúng lúc Dương Mục Lao đang dùng toàn lực đánh Triển Nguyên Tu, Thiết Ma Lặc và Tư Không Bát cũng đã phân thắng bại. Nguyên là Tiết Hồng Tuyền tuy còn nhỏ tuổi, nhưng mười phần khôn ngoan, nòng thân thể thấp nhỏ, nhân lúc Tư Không Bát đang vung ngọn Hàng ma chữ đón đỡ trường kiếm của Thiết Ma Lặc, bất ngờ phóng tới một kiếm, nhát kiếm này trúng vào sau đùi, Tư Không Bát chân đứng không vững, bị Thiết Ma Lặc vận kinh hất một cái, ngọn Hàng ma chữ đập trở lại, lập tức đánh vỡ sọ y, óc bắn tung tóe.

Thiết Ma Lặc lập tức sấn vào, đúng lúc ấy Dương Mục Lao đang lảng không đánh xuống, Thiết Ma Lặc quát lớn một tiếng, kiếm phải chưởng trái đồng thời phát ra, Triển Nguyên Tu cũng đột nhiên đứng thẳng lên, vận đủ mười thành công lực đồng thời phát chưởng.

Dương Mục Lao công lực cũng rất cao cường, thân hình chưa rơi xuống đất, trên không đã phóng ra một cước, mũi hài của y có một mảnh sắt, chỉ nghe xoảng một tiếng, thanh trường kiếm của Thiết Ma Lặc đã bị y đá bay ra, nhưng phát chưởng của Thiết Ma Lặc cũng đã chạm vào chưởng của y.

Dương Mục Lao thân hình chưa đứng vững, song chưởng chia ra chống lại hai người, Thiết Ma Lặc công lực không kém y bao nhiêu, chưởng pháp của Triển Nguyên Tu thì cực kỳ phiêu diêu, chỉ nghe bùng một tiếng, đơn chưởng của Dương Mục Lao đã chạm vào chưởng lực của Thiết Ma Lặc, bị chấn động loạn choạng, chưởng phải của y cũng hơi lệch đi, chưởng của Triển Nguyên Tu theo cạnh chưởng của y lướt vào, thừa thế đánh tới, bộp một tiếng đánh trúng giữa ngực y.

Triển Nguyên Tu một chưởng ấy liều mạng đánh ra, cho dù Dương Mục Lao nội công thâm hậu cũng bị đánh tới mức ngũ tạng nhộn nhạo, trước mắt tối sầm, chỉ nghe y ọe một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình không tự chủ được chúi lên hai bước, vừa khéo xô vào lòng một tên võ sĩ sấn tới cứu viện, hất tên võ sĩ ấy ngã

chống bốn vó lên trời.

Tiết Hồng Tuyền nhặt thanh Thanh cương kiếm của Thiết Ma Lặc dưới đất lên, gọi “Vương thúc thúc, kiếm của người đây”. Thiết Ma Lặc cười nói “Hồng Tuyền, đa tạ cô nương, từ nay về sau người đừng gọi ta là Vương thúc thúc nữa. Ta họ Thiết, tên thật của ta là Ma Lặc”. Tiết Hồng Tuyền cả mừng nói “Té ra người là Ma Lặc thúc thúc. Vương cô cô đã nói tới tên người rồi”.

Triển Nguyên Tu cũng nói “Thiết huynh, đa tạ người!”. Vương Yến Vũ cười nói “Các người đừng khách sáo nữa, mau thừa cơ xông ra đi”.

Tư Không Bát bị giết, Dương Mục Lao bị thương, quá nửa “Cấm vệ quân” của An Lộc Sơn đều kinh hoàng, chỉ có gần một nửa còn nghe lệnh, dưới sự chỉ huy của Phó Thống lĩnh Hồng Đại Tồn xông vào, Thiết Ma Lặc quát lớn một tiếng “Chống ta thì chết!”, vung kiếm chém bừa ra, một mình đi đầu đánh giết xông ra. Nhiếp Phong cũng vội theo Thiết Ma Lặc xông ra quát “Các huynh đệ, xin lưu lại chút tình bằng hữu, sau này còn dễ gặp nhau!”.

Nhiếp Phong trước đây từng làm Phó Tổng quản “Cấm vệ quân” của An Lộc Sơn, vốn đối xử với thủ hạ rất tốt, bọn “Cấm vệ quân” nghe y nói thế, mười người có đến năm sáu người tránh ra. Hồng Đại Tồn trước nay bất hòa với Nhiếp Phong, cả giận gầm lên “Nhiếp Phong, người đã phản bội chúa công, còn có tình bằng hữu gì nữa?”, rồi vung trường mâu lên chệnh chéch phóng tới, hướng vào Nhiếp Phong. Thiết Ma Lặc tức giận nói “Nhiếp tướng quân, để ta giúp người giết thằng gian tặc theo cộc làm ma thành này”, rồi như một cơn lốc xoay lại, vung trường kiếm làm đại đao ra chiêu Độc phách Hoa Sơn, chát một tiếng chém ngọn trường mâu của Hồng Đại Tồn đứt làm hai đoạn, kiếm thứ hai đang định chém xuống, Nhiếp Phong kêu lên “Thiết huynh, khoan hãy hạ thủ”, rồi sấn mau lên, nhẹ vươn tay nắm Hồng Đại Tồn kéo qua, cao giọng nói “Người không nghĩ tình bằng hữu, thì ta cũng còn nghĩ tình đồng liêu?” rồi dùng xảo kinh ném Hồng Đại Tồn bay ra vài trượng. Thủ hạ của Hồng Đại Tồn thấy Nhiếp Phong nghĩa khí sâu nặng như thế, lập tức đều tan ra.

Còn một đám vệ sĩ thì có kẻ là bộ thuộc cũ của Vương Bá Thông, không muốn đối đầu với Vương Yến Vũ, có kẻ có giao tình thân thiết với Nhiếp Phong, tuy bị bức bách phải xông lên, nhưng chỉ hư trương

thanh thế, có một số ít vốn muốn lập công nhưng thấy Thiết Ma Lặc dữ tợn như thế cũng sợ sệt ngần ngừ không dám xông vào.

Đoàn người từ góc Cấm uyển đánh ra, Tiết Hồng Tuyền quay nhìn, thấy Dương Mục Lao đứng như tượng đá ở giữa sân, hai tay ôm chưởng, ngẩng mặt lên trời, dáng vẻ rất kỳ quái. Tiết Hồng Tuyền vô cùng hồi hộp, nói “Nhiếp biểu thúc, người xem kìa, lão ma đầu kia trông rất kỳ quái”. Nhiếp Phong vừa nhìn đã biết Dương Mục Lao đang ngâm vận huyền công bế huyệt trị thương, vội vàng nói “Không cần đếm xỉa tới y, mau chạy theo ta”. Thiết Ma Lặc trong lòng rung động, lại thấy Vương Yến Vũ lắc đầu, vốn là Vương Yến Vũ xem mặt xét sắc, đã biết tâm ý của Thiết Ma Lặc, sợ y lại muốn quay lại giết Dương Mục Lao, nên lắc đầu ngăn cản, Thiết Ma Lặc biết Dương Mục Lao nội công thâm hậu, mình quay lại chưa chắc đã giết được y, nghĩ thầm “Không thể vì chuyện của một mình mình mà làm liên lụy tới mọi người, chẳng bằng nhân lúc y vận công trị thương thì rời khỏi chỗ đầm rồng hang cọp này cho sớm”.

Trên Ly Sơn vốn cứ năm bước có một ụ canh, mười bước có một trạm gác, nhưng Nhiếp Phong là đại tướng thủ hạ của An Lộc Sơn, trước đó đã là Phó Thống lĩnh “Cấm vệ quân”, bộ thuộc cũ ở những chỗ ấy đều biết y, thấy y dẫn đầu mọi người chạy ra, nhất thời làm sao nghĩ rằng y đã phản bội?

Có một hai vệ sĩ lớn mặt hỏi, y liền nói “Mới rồi phát hiện được thích khách trong vườn, ta đang truy sát thích khách, các người phải giữ chặt các trạm gác, không được rời đi!”. Các trạm gác ấy đương nhiên không dám cản trở y, đến khi phía sau đuổi tới thì họ đã chạy khá xa rồi.

Xuống đến lưng núi, ụ canh trạm gác đã thừa thốt, Nhiếp Phong mới thở phào, đang ngần ngừ chưa biết nên về phía nào, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên như mưa dồn gió đập, quay nhìn chỉ thấy một toán người ngựa từ trên núi phóng xuống, người cưỡi ngựa đi đầu không phải ai khác mà chính là Dương Mục Lao. Nguyên là Dương Mục Lao cấy vào huyền công bế huyệt cầm máu, lại rịt thuốc kim sang, uống sâm ngàn năm, khí huyết điều hòa, đã như lúc chưa bị thương. Lúc ấy An Lộc Sơn cũng đã núp vào mật thất, không cần nhiều võ sĩ bảo vệ nữa, y bèn điều động tám tên “Ngự tiền thị vệ” có bản lĩnh nhất, do Dương Mục Lao suất lĩnh, cưỡi ngựa của Thanh Hải

tiến cống, xuống núi đuổi mau theo.

Trong chớp mắt, toán người ngựa do Dương Mục Lao cầm đầu đã đuổi tới, Thiết Ma Lặc cả giận quát “Được, chúng ta lại quyết một trận tử chiến”. Dương Mục Lao hô hô cười rộ nói “Thằng tiểu tử nhà ngươi to gan lắm, hôm nay lão phu sẽ cho ngươi toại nguyện”, rồi vung tay một cái, tám tên thị vệ đều từ trên lưng ngựa nhảy xuống, từ hai bên tràn tới bao vây.

Nhiếp Phong trong lòng chợt hoảng sợ, nói “Họ dàn thành trận Nhất tự trường xà, đầu đuôi ứng nhau, đánh vào đầu thì đuôi ứng, đánh vào đuôi thì đầu ứng, đánh vào giữa thì đầu đuôi cùng cứu ứng, tám người này đều không phải là kẻ tầm thường, lại có lão ma đầu kia chỉ huy, quả thật không thể khinh địch. Thiết huynh đệ, người đừng nên vọng động”.

Bên Nhiếp Phong có bốn người lớn, hai cô gái nhỏ, nếu bị trận Trường xà của đối phương đánh tới, người lớn còn có thể chống cự, chứ trẻ con thì rất đáng lo, Nhiếp Phong có tài đại tướng, hiểu đạo hành binh bố trận, lúc ấy bèn gọi bốn người lớn mỗi người giữ một góc, kết thành trận Tứ phương chống lại trận Trường xà của đối phương, hai cô gái nhỏ thì ở giữa trận, nhân lúc sơ hở xông ra đánh. Đúng lúc đôi bên đối trận, sắp xông vào ác chiến, chợt nghe một giọng nói cực kỳ chói tai vang lên “Dương lão tam, người giở trò ma gì thế, người không nhận ra con trai và đệ tử của ta à?”, câu nói chưa dứt, trên sườn núi đã có một bóng người chớp lên, chính là Triển Đại nương, mẹ Triển Nguyên Tu.

Vương Yến Vũ vội kêu lên “Sư phụ, người tới mau! Con đang muốn đưa Nguyên ca về nhà gặp người, Dương thúc thúc lại nói y không chạy được, muốn bắt y lại. Mới rồi Nguyên ca suýt nữa bị y đả thương đấy”.

Nguyên là Triển Nguyên Tu sau khi biết được tình cảm của sư muội đối với Thiết Ma Lặc, vốn đã lòng tàn ý lạnh, không muốn gặp sư muội nữa, nhưng một sợi tơ tình rốt lại khó dứt, nhất là sau khi y biết sư muội đang ở Trường An, lại càng không sao yên tâm, nghĩ thầm “Mình với cô ta tuy không thành vợ chồng với nhau, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn cô ta lầm đường lạc lối”, y còn cho rằng Vương Yến Vũ tham luyến vinh hoa phú quý, nên tới Trường An để dựa vào cha, làm quận chúa trong phủ quốc công gì đó dưới trướng An

Lộc Sơn. Vì suy nghĩ ấy, y cũng lên tới Trường An, ngấm ngấm gặp sư muội.

Sau khi sư huynh muội gặp nhau, Triển Nguyên Tu mới biết nỗi khổ tâm của sư muội, nàng không những muốn khuyên cha cải tà quy chính mà còn bí mật giúp đỡ kế hoạch của Lư phu nhân. Kết quả Triển Nguyên Tu không khuyên sư muội ra đi, mà lại bị sư muội khuyên nên ở lại. Y thay tên đổi họ, được Vương Yến Vũ tiến cử vào làm một viên đội trưởng trong “Cấm vệ quân”, nếu hôm nay không xảy ra chuyện bất ngờ thì cũng không người nào biết y là ai.

OoO

Triển Đại nương hôm trước, sau khi gặp Vương Yến Vũ, mới biết tin con. Nhưng quân lệnh trong “Cấm vệ quân” rất nghiêm, rất khó xin nghỉ, Triển đại nương là một người không sợ trời không sợ đất, bà ta nghe được tin An Lộc Sơn hôm nay mở đại yến ở Ly Sơn, nghĩ chắc con trai cũng phải tới hầu hạ, bà ta lại cậy có quen biết với Dương Mục Lao, bèn xông bừa vào, nào ngờ chưa tới Ly cung đã thấy Dương Mục Lao đang đuổi bắt con mình ở sườn núi.

Triển Đại nương nghe đệ tử tố cáo, không kìm được tức giận, nói “Dương lão nhị, ngươi không nể mặt sư cũng phải nể mặt Phật, tại sao ngươi dám hà hiếp con trai ta? Con trai ta không cần làm vệ sĩ gì gì cả, ta là tới để đón nó về, ngươi dám không thả người à?”.

Dương Mục Lao và chồng Triển Đại nương năm xưa là hai ma đầu nổi tiếng ngang nhau, xưng huynh gọi đệ, y biết rõ tính tình của Triển Đại nương, lúc ấy Muốn đề xuống thì trước tiên nâng lên, hô hô cười nói “Triển Đại nương, nhiều năm không gặp, chúc mừng nhân lực người còn tinh tường, thu được một đệ tử thông minh lanh lợi như thế?”. Triển Đại nương sững sốt, nói “Dương lão nhị, ta nói chuyện con trai ta với ngươi, sao ngươi lại kéo đệ tử ta vào?”.

Dương Mục Lao thông thả nói “Đồ đệ của ngươi là một thiên tài bịa đặt, ta vô cùng khâm phục!”. Triển Đại nương hấp háy mắt, nói “Chẳng lẽ cô ta bịa đặt à?”. Vương Yến Vũ muốn phân biện, Vương Đại nương trừng mắt nhìn nàng nói “Để Dương thúc thúc ngươi nói trước, ngươi gấp gì chứ!”.

Dương Mục Lao chỉ qua Thiết Ma Lặc, nói “Triển Đại nương, mới

rồi người hỏi ta có nhận ra lệnh lang không, bây giờ ta cũng hỏi người có nhận ra thằng tiểu tử này không? Triển Đại nương nói “Y là đệ tử của Ma kính lão nhân, có đốt thành tro ta cũng nhận ra được”. Dương Mục Lao nói “Nếu người nhận ra thì hay rồi. Chuyện hôm nay đều do thằng tiểu tử này gây ra, mới rồi y đại náo cấm cung, định hành thích hoàng thượng, ta làm Tổng quản đại nội, làm sao không can thiệp? Lệnh đồ và lệnh lang lại muốn che chở cho thằng tiểu tử này, người nói ta đừng đếm xỉa tới à? Ma kính lão nhân với người có cái thù giết chồng, chắc người cũng không đến nỗi quên mối thù trước, vì đồ đệ mà tha cho thằng tiểu tử này chạy đi chứ?”.

Triển Đại nương từ khi nhận ra Thiết Ma Lặc, đã sớm tức giận trong lòng, cũng đoán Vương Yến Vũ chưa dứt tình cũ với y, lúc ấy Dương Mục Lao nói, tức giận cơ hồ muốn phát tác lập tức bùng ra, cả giận quát “Đều là thằng tiểu tử người làm hại người nhà ta bất hòa. Được, hôm nay ta cứ giết người trước đã!”. Câu nói chưa dứt đã như một mũi tên xông mau vào Thiết Ma Lặc.

Nhưng bà ta còn chưa tới nơi, Triển Nguyên Tu và Vương Yến Vũ đã không hẹn mà cùng nhảy ra khỏi phương trận, mỗi người một bên, chặn hai tay Triển Đại nương lại, Triển Nguyên Tu kêu lên “Mẹ, khoan hãy động thủ”. Triển Đại nương tức giận nói “Thằng đầy tớ bất hiếu, người dám làm mất mặt ta à?”. Triển Nguyên Tu nói “Con và Thiết huynh đã kết làm bằng hữu, nếu mẹ giết y, thì xin giết con trước”.

Vương Yến Vũ nói “Sư phụ, chuyện nhà chúng ta thì đóng cửa lại từ từ nói với nhau. Nhưng hôm nay con và Nguyên ca bị người ngoài hà hiếp, chẳng lẽ lão nhân gia người lại giúp đỡ người ngoài, tỏ ra mình kém trước mặt đông người sao?”.

Dương Mục Lao vội nói “Đại tẩu, người là một nữ hào kiệt xưa nay quyết đoán sáng suốt, tại sao hôm nay lại hồ đồ như thế? Chuyện nhà còn có thể thông thả mà tính, còn thằng tiểu tử này là đệ tử của kẻ thù của người, người bỏ qua cho y, về sau nếu muốn tìm y thì rất khó đấy. Có điều nói đi cũng phải nói lại, đại tẩu, nếu người vì tình cảm nữ nhi, thương nhà thương cả tới quạ, ném chuột sợ võ đồ quý, ngay thằng tiểu tử này người cũng muốn che chở, thì ta cũng chẳng còn gì hay để nói nữa, người muốn nghe lời lệnh đồ, đánh ta chửi ta thì ta cũng tuân lời người thôi”.

Dương Mục Lao trong lời nói lần này có ý ta mai, còn lợi hại hơn lời Vương Yến Vũ nhiều, nhất là bốn chữ “Tình cảm nữ nhi” lại càng chói tai, nhưng lại cởi bỏ được tình cảm thương con của Triển Đại nương, cũng có thể cởi bỏ được tình cảm nhi nữ của Vương Yến Vũ đối với Thiết Ma Lặc. Nếu cần giải thích thêm, thì cũng không khác gì nói Triển Đại nương mắt mở to mà không thấy đệ tử câu kết với kẻ thù, mà mình còn bị đệ tử xỏ mũi dắt đi.

Triển Nguyên Tu nói “Mẹ, con còn nhớ một điều giáo huấn của gia gia, chúng ta làm chuyện gì ác cũng được, nhưng không thể dựa vào quan lại. Họ Dương này là ứng khuyến của An Lộc Sơn, chúng ta cần gì y giúp chứ? Mẹ, nếu mẹ cần con, thì xin đừng đếm xỉa tới chuyện ở đây”.

Triển Đại nương tuy hung ác nhưng chỉ có một đứa con trai này, nhìn thấy dáng vẻ của con trai rõ ràng đã quyết ý, nếu mình giết Thiết Ma Lặc trước mặt y, chỉ sợ mẹ con suốt kiếp này sẽ trở nên bất hòa.

Triển Đại nương tức tới mức khuôn mặt xám xanh, sau cùng nghiêng răng, nói “Thôi được, ta không quản tới chuyện ở đây cũng không cho các người quản, các người theo ta về ngay!”. Ngừng lại một lúc rồi quay qua Dương Mục Lao nói “Dương lão nhị, ta không muốn chia công với người, thằng tiểu tử họ Thiết này giao lại cho người đây”.

Triển Nguyên Tu còn định nói nữa, Triển Đại nương đã hai tay giang ra, mỗi tay một người nắm chặt y và Vương Yến Vũ, dần giọng nói “Nếu các người không chịu theo ta về thì ta cứ giết thằng tiểu tử kia trước”. Triển Nguyên Tu không còn cách nào, chỉ đành để mẹ kéo đi.

Dương Mục Lao chấp tay cười nói “Đại tẩu cứ thông thả mà đi, tha lỗi cho ta không tiện đưa xa, ta tính thằng tiểu tử này xong, sẽ tới thỉnh tội với người”. Hai người Triển Vương vừa đi, bên Thiết Ma Lặc thực lực đã mất đi một nửa, tám tên “Long kỵ vệ sĩ” của Dương Mục Lao chỉ phải đối phó với Nhiếp Phong, Thiết Ma Lặc và hai cô gái nhỏ, tự nhiên là nắm chắc phần thắng. Cho nên Dương Mục Lao đã không còn phải khích Triển Đại nương tới giúp y nữa. Triển Đại nương kéo con và đệ tử đi được hai bước, chợt thấy trên sườn núi lại xuất hiện hai người, người đi trước là một ông già ăn mặc kiểu lang

trung trên giang hồ, người đi sau là một thiếu nữ rất xinh đẹp.

Thiếu nữ kia cười nói “Vương gia thư thư, thật là khéo quá không ngờ lại gặp người ở đây lúc này, thế nào, người đi à?” Kế đó cao giọng gọi “Ma Lặc huynh khỏe không? Huynh không ngờ muội sẽ tới tìm huynh chứ gì? Huynh thật may mắn lắm nhé, lúc nào gặp nạn cũng có người giúp đỡ”.

Thiệt Ma Lặc nhìn hai người ấy, lập tức mừng sợ lẫn lộn, nguyên thiếu nữ ấy là Hàn Chỉ Phân vợ chưa cưới của y, còn ông già ăn mặc theo kiểu lang trung giang hồ chính là nhạc phụ của y, danh gia điểm huyết đệ nhất thiên hạ Hàn Trạ.

Hàn Chỉ Phân trong câu nói có ý móc mả, Vương Yến Vũ nghe thấy vô cùng khó chịu, cũng lạnh lùng đáp lễ nói “Hàn thư thư, người tới rất đúng lúc, mau vào giúp đi, nếu không phu quân người bị người ta bắt mất đấy!”.

Hàn Chỉ Phân cười nói “Người nói lão ma đầu họ Dương kia à, ta thì rất yên tâm, bằng vào một chút tài năng của y thì không bắt được phu quân ta đâu. Triển Đại nương đang bực mình, thấy Hàn Chỉ Phân đang bước tới trừng mắt nhìn bà ta (thật ra Hàn Chỉ Phân đang nhìn vào Vương Yến Vũ), lập tức dùng dùng nổi giận nói “Người là ai mà trước mặt ta lại dám khệnh khạng như thế? Hàn Chỉ Phân nói “Ta là ai thì người cứ hỏi đồ đệ của người ấy. Kỳ quái, đang bỗng không đột nhiên lại nổi giận, người thấy ta ngứa mắt lắm à? Triển Đại nương hừ một tiếng, nắm chặt tay Vương Yến Vũ quát hỏi “Nói mau, cô ta là ai?”.

Wang Yến Vũ chưa đáp, Dương Mục Lao đã kêu lên “Đại tẩu người không nhận ra vị danh gia điểm huyết đệ nhất thiên hạ Hàn lão tiên sinh kia à? Y là bạn thân của Ma kính lão nhân, cũng là nhạc phụ đại nhân của vị Thiệt, Thiệt thiếu hiệp này đấy”.

Hàn Trạ cười khê nói “Dương Đại Tổng quản, người trát vàng lên mặt lão hủ rồi, thật thẹn không dám nhận. Không sai, cha con ta tới đây tìm con rể, tiểu nữ tính tình không hay, lại đang nôn nóng, nếu có chỗ nào chưa đủ lễ tiết, còn xin Triển Đại nương rộng lượng tha thứ cho”.

Triển Đại nương giật nảy mình, nghĩ thầm “Té ra ông già trông không ra sao này là Hàn Trạ! Con gái y lại là vợ chưa cưới của Thiệt Ma Lặc!”. Vương Yến Vũ chợt nói “Nguyên ca, nên nói chuyện

của chúng ta với mẹ”. Vương Yến Vũ đột nhiên buông ra câu ấy, Triển Đại nương không kìm được kinh ngạc, hỏi “Chuyện gì?”. Vương Yến Vũ mặt đỏ bừng, thẹn thùng cúi đầu nói “Con và Nguyên ca đã nói rõ với nhau rồi, chỉ chờ lão nhân gia người chọn ngày lành tháng tốt. Vị Hàn thư thư này là bạn tốt của con. Khó mà gặp nhau thế này, mẹ, mẹ không mời cô ta tới uống rượu mừng sao?”.

Triển Nguyên Tu sững sốt, kêu lên thất thanh “Yến muội, muội...”. Vương Yến Vũ bóp tay y, như không kìm được tình cảm nói “Huynh đừng nhìn muội nữa có được không? Thật xấu hổ quá”. Triển Nguyên Tu tâm thần lâng lâng, không nói được nên lời. Y nằm mơ cũng không ngờ Vương Yến Vũ lại đối xử với y như thế, từ khi y tới Trường An, căn bản không hề nói nửa câu về chuyện kết hôn với Vương Yến Vũ, y đã sớm tuyệt vọng rồi, nhưng Vương Yến Vũ lại nói “đã nói rõ” với y. “Đây là lừa mình à, hay là mình nằm mơ”, y nhìn nhìn dáng vẻ của sư muội, lại thấy có một mảnh chân tình bộc lộ, không hề giả dối.

Lúc ấy Vương Yến Vũ tâm tình vô cùng phức tạp, lời nàng nói là giả, nhưng hoàn toàn không phải là có ý giả, nguyên là có ba lý do. Thứ nhất nàng biết mình hoàn toàn không có khả năng kết hợp với Thiết Ma Lặc, mà Hàn Chỉ Phân lại vừa khéo tới đây lúc này, châm chọc mỉa mai này, nên nàng sốt ruột muốn bộc lộ rõ cho Hàn Chỉ Phân thấy. Câu ấy của nàng là nói cho Hàn Chỉ Phân nghe. Thứ hai, sư phụ nàng bị Dương Mục Lao kích động, lại sinh thêm nhiều chuyện, vì thế nàng lấy lý do hôn sự, thu hút sự chú ý của bà ta, cũng có thể khiến bà ta rời khỏi chỗ này. Thứ ba, trong mấy tháng nay, nàng cũng ngày càng cảm nhận được mối chân tình của sư huynh với mình, nhận biết được nhân phẩm và võ công của sư huynh hoàn toàn không thua kém Thiết Ma Lặc. Vì nàng, y không tiếc ở lại Trường An, khuất thân làm một tên tiểu tốt trong “Cấm vệ quân”, y và Thiết Ma Lặc đối thù thành bạn, tình nguyện che chở cho Thiết Ma Lặc mà chống lại mẹ, đó đều là những chỗ đáng quý. Vì thế cho dù không có Hàn Chỉ Phân tới, thì sớm muộn gì nàng cũng sẽ ưng thuận làm vợ y.

Triển Đại nương nghe xong quả nhiên vừa sợ vừa mừng, mắng “Té ra, các người đã sớm nói rõ với nhau rồi, con nha đầu quỷ quái nhà ngươi, tại sao vẫn còn giấu diếm không báo cho ta biết?”.

Hàn Chỉ Phân thông minh tới mức nào, vừa nghe là biết ngay

Vương Yến Vũ muốn tỏ rõ với mình, lại thấy áy náy, nghĩ thầm “Té ra cô ta đã sớm có chồng chưa cưới rồi, nói thế thì mình đã trách lầm cô ta”.

Hàn Chi Phân mỉm cười duyên dáng, nói “Vương thư thư, chúc mừng, chúc mừng! Nhưng chỉ sợ ta không thể tới quấy rầy đám cưới của người thôi”.

Triển Đại nương vô cùng cao hứng, đồng thời bà ta cũng có điểm sợ sệt Hàn Trạ, lúc ấy liền nói “Hàn lão tiên sinh, chúng ta đều vì con cái, ai cứ lo việc người ấy, xin thứ lỗi cho ta không tiếp chuyện được nữa”.

Hàn Trạ bước lên, trầm giọng nói với Dương Mục Lao “Dương Đại Tổng quản, hạnh hội, hạnh hội! Hôm nay lão phu thay Thiết Côn Luân tới chỗ hẹn”. Dương Mục Lao trong lòng lạnh buốt, nói “Hàn lão tiên sinh, chúng ta dường như không có gì bất hòa, hôm nay ta đuổi bắt lệnh tể, cũng là ai vì chủ người ấy, không thể không như thế. Nếu lão tiên sinh trách móc, thì chúng ta cũng có thể thương lượng”.

Hàn Trạ lạnh lùng nói “Đây là hai chuyện khác nhau, chuyện con rể ta thì cố nhiên ta phải quản, nhưng Thiết Côn Luân là bạn già của ta, bây giờ lại là thông gia với ta, y đã chết không sống lại được, y đã hẹn với người thì cũng chỉ đành do lão phu thay y thôi”. Dương Mục Lao nói “Không biết lão tiên sinh muốn thay y làm chuyện gì?”. Hàn Trạ nói “Dương Đại Tổng quản trí nhớ vốn rất tốt, chẳng lẽ lại không nhớ cái hẹn này sao? Hai mươi năm trước Thiết Côn Luân so chưởng với người ở Yên Sơn, người nhân lúc y rút tay thu chiêu đã dùng ám kình đả thương y, Thiết Côn Luân từng hẹn sẽ so tài lần nữa, lúc ấy y vẫn không biết mình đã bị trọng thương, còn cho rằng sau khi trị thương xong có thể lãnh giáo công phu thực sự của người. Nào ngờ không bao lâu y lại bị thương mà chết, ôm hận xuống suối vàng. Nếu ta không tới nơi hẹn thay y, chỉ e y ở dưới suối vàng cũng không nhắm mắt được”. Hàn Chi Phân kêu lên “Cha, y là muốn kéo dài thời gian đấy. Cha còn nói chuyện với y làm gì, đến lúc đại đội người ngựa của y kéo tới thì chúng ta sẽ phải chịu thiệt đấy”.

Dương Mục Lao bị Hàn Chi Phân nói toạc ra ý nghĩ trong lòng, thẹn quá hóa giận, hừ một tiếng, cười nhạt nói “Hàn cô nương, người cũng coi thường lão phu quá đấy, được rồi, chúng ta cứ làm riêng từng chuyện”, nói tới đó hơi ngừng lại một chút, rồi vung tay nói “Các

người làm việc công, để ta lãnh giáo công phu điểm huyết của vị Hàn lão tiên sinh này”.

Lệnh vừa ban ra, tám tên “Ngự tiền thị vệ” bày trận Trường xà lập tức xông vào bọn Thiết Ma Lặc, cùng lúc ấy, Dương Mục Lao bắt đầu giao thủ với Hàn Trạ.

Dương Mục Lao triển khai sát thủ Thất bộ truy hồn, bước đầu tiên đạp vào trung cung, vung chưởng chém tới, chưởng này trong nhu có cương, đánh vào trước ngực, vô cùng lợi hại! Hàn Trạ cười nhạt một tiếng, ngón trỏ bật ra, chỉ nghe vù vù, một dây kinh phong đã đánh tới. Chỉ lực của y đã luyện tới cảnh giới Cách không điểm huyết, có thể ngoài mười bước vận ám kinh đả thương người ta, tiếng vù vù vang lên là do luồng chỉ lực ấy xé gió đánh tới.

Dương Mục Lao một chưởng đạp ra, chợt thấy hồ khẩu giống như bị kiến càn cắn một cái, giật nảy mình vội xoay người dời bước, bước thứ hai chuyển tới phương Ly rồi bước qua vị Khảm, chưởng trái vung lên, lại đánh vào trước ngực Hàn Trạ, “Bảy bước bảy chưởng” của y, cứ bước một bước là phát một chưởng, bộ pháp kỳ diệu, vả lại chưởng nào cũng mạnh như nhau, Hàn Trạ cũng bất giác ngấm ngấm hoảng sợ “Không lạ gì năm xưa Thiết Côn Luân bị thua dưới chưởng của y”.

Oo

Tám tên “Ngự tiền thị vệ” tổ chức thành trận Trường xà đánh qua, Hàn Chỉ Phân đã sớm gia nhập vào trận thế do Nhiếp Phong bố trí, cùng với Thiết Ma Lặc tạo thành thế sừng trâu, sóng vai chống địch. Bọn thị vệ kia đã thấy công phu của Thiết Ma Lặc, đều không dám thẳng thắn đón đỡ, nhưng thế trận Trường xà đầu đuôi ứng cứu lẫn nhau, hai tên vệ sĩ làm “đầu rắn” và “đuôi rắn” không hẹn mà đều vung binh khí đánh vào Hàn Chỉ Phân, hai tên vệ sĩ này một người là Đơn Hùng đại đệ tử của Dương Mục Lao, một người là Mông Quán xuất thân đại đạo, là hai người có võ công cao nhất trong tám tên “Ngự tiền thị vệ”.

Nào ngờ Hàn Chỉ Phân ra tay còn tàn độc hơn Thiết Ma Lặc, nàng triển khai công phu thích huyết gia truyền, kiếm quang vừa chớp lên, chỉ nghe soạt một tiếng, đã đâm trúng huyết Hoàn khiêu trên đầu gối Mông Quán, Mông Quán đứng không vững, huych một

tiếng ngã lăn xuống, Đơn Hùng một trượng đập tới, đánh không trúng Hàn Chỉ Phân, lại đập Mông Quán vỡ sọ.

Hàn Chỉ Phân cười nói “Ma Lặc, huynh đúng là người tốt được trời giúp, gặp nạn lại thành may?”, trong tiếng cười lại xoay người theo thân pháp Bàn long nhiều bộ, kiếm quang chớp lên, trong tiếng chát chát vang lên lại chém đứt ngón trỏ và ngón giữa của Đơn Hùng. Đơn Hùng la thảm một tiếng, vút trượng nhảy ra ngoài.

Thiết Ma Lặc vung trường kiếm lên dùng như đại đao, tay lên kiếm xuống, chém ngã một tên vệ sĩ, nói “Không sai, các người tới vừa khéo, chắc ta có thể qua được trường tai nạn này”. Họ vừa đối địch vừa cười nói với nhau, quả thật không coi tám tên vệ sĩ dưới trướng An Lộc Sơn vào đâu.

Hàn Chỉ Phân cười nói “Không phải muội nói muội và gia gia, mà là nói vị Vương tiểu thư kia, không phải huynh được cô ta giúp đỡ sao? Mới rồi huynh và cô ta liên thủ chống lại tên ma đầu kia, ta đã nhìn thấy rõ rồi”. Thiết Ma Lặc đỏ mặt, ấp úng nói “Không sai, may mà có cô ta, còn có sư huynh cô ta nữa, chính là hán tử vừa đi với cô ta lúc nãy”. Trong lúc nói chuyện, trường kiếm phạt ngang, lại đánh ngã một tên vệ sĩ khác.

Vốn trận Trường xà mà tám tên “Ngự tiền thị vệ” này bày ra nếu được Dương Mục Lao điều khiển thì chắc chắn không đến nỗi bị họ phá vỡ, chỉ vì thiếu Dương Mục Lao, “rắn không đầu không đi được”, lại vì ngay từ đầu họ đã đánh giá lầm đối phương, bị Hàn Chỉ Phân chém ngã người đứng đầu giỏi nhất, kế lại bị Thiết Ma Lặc đả thương thêm hai người, trận Trường xà có tất cả tám người, bây giờ đã bị chặt làm hai đoạn, số còn lại đời nào dám ham đánh, lập tức quát lớn một tiếng tản ra, Tiết Hồng Tuyền kêu lên “Đáng tiếc đáng tiếc, ta còn chưa hả dạ, họ đã chạy hết rồi”.

Vừa khéo đến lúc ấy Dương Mục Lao và Hàn Trạ bên kia cũng đã phân cao thấp, nguyên là Dương Mục Lao liên tiếp bước sáu bước, đổi dùng sáu loại chiêu pháp khác nhau cũng không chiếm được chút lợi thế nào, bất đắc dĩ phải ra một chiêu sát thủ tối hậu, một bước một chiêu tối hậu ấy lại phải nghiêng người xông thẳng vào, song chiêu cùng phát, đánh vào huyệt Thái dương hai bên của địch nhân. Chiêu này vô cùng lợi hại, cho dù võ công của địch nhân suýt soát với mình, thì hai chiêu này cùng đánh tới cũng có thể lấy được tính

mạng của địch nhân, nhưng sử dụng tuyệt chiêu tối hậu ấy cũng có chỗ nguy hiểm, vì nghiêng người tiến đánh, nếu địch nhân mạnh hơn mình nhiều, thì cũng như xông vào nhận đòn.

Dương Mục Lao trước khi phát chiêu cũng đã nghĩ tới sự nguy hiểm ấy nhưng y tự cậy công phu Miên chưởng kích thạch đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, thân pháp bộ pháp sử dụng lại ảo diệu vô cùng, nghĩ thầm Hàn Trạm công lực tuy cao cường nhưng chẳng qua chỉ hơn mình một chút, vả lại lúc ấy hậu viện của y vẫn chưa tới, trận Trường xà đã như băng tan ngói vỡ, nếu không mạo hiểm thủ thắng, đến lúc bọn Thiết Ma Lặc kéo tới vây đánh, thì ắt không giữ được tính mạng.

Nào ngờ Hàn Trạm đã sớm có chủ kiến trong lòng, Dương Mục Lao bước thứ bảy vừa bước tới, Hàn Trạm đã đột nhiên ra quái chiêu, tỳ gót chân xuống đất xoay người một vòng, đột nhiên chỉ thấy vạt áo phát phơ, bóng người trùng trùng, Dương Mục Lao song chưởng đánh ra, chỉ nghe bùm một tiếng như đánh vào một tấm da dày, trong chớp mắt ấy một dây kinh phong đã như mũi tên nhọn bắn mau tới huyệt Não hải của Dương Mục Lao. Dương Mục Lao la lớn một tiếng, tung người vọt lên, công phu của y quả rất cao cường, đã bị trọng thương vẫn có thể nhận được phương hướng, tung người lên một cái vừa khéo rơi xuống lưng một con ngựa, hai chân kẹp một cái, con ngựa ấy là ngựa mã đã được huấn luyện, lập tức quay đầu lại phóng mau lên trên núi.

Nguyên là chiêu ấy của Hàn Trạm gọi là chiêu Toàn phong vũ Thiên ma chỉ, dùng thân pháp Toàn phong vũ khiến cho Dương Mục Lao mắt hoa lòng loạn, song chưởng không sao đánh trúng vào phương vị muốn đánh, mà y thì có thể nhân lúc song chưởng của Dương Mục Lao đánh trúng mình, không sao thu về đón đỡ, mau lẹ dùng cương kinh Thiên ma chỉ phóng vào chỗ trống, điểm trúng huyệt đạo yếu hại của đối phương.

Hàn Chỉ Phân cả kinh, vội sấn tới hỏi “Cha, người sao rồi?”. Hàn Trạm cười nói “Dương Mục Lao có hiệu là thất bộ truy hồn, quả nhiên danh bất hư truyền. Nhưng may mà bộ xương già của ta cũng còn chịu được, vẫn chưa bị y truy hồn”. Lúc Hàn Chỉ Phân định thần nhìn kỹ, chỉ thấy sau lưng cha có một chỗ vải áo bị đánh rách, in rõ dấu một bàn tay.

Thiết Ma Lặc lúc ấy cũng đã bước qua, thấy Hàn Trạ̣m vô sự mới yên tâm, lấy lễ con rể yết kiến Hàn Trạ̣m xong, cười nói “Không biết lão ma đầu kia tính mạng ra sao? Con lại có chút lo lắng cho y”. Hàn Chỉ Phân ngạc nhiên hỏi “Tại sao người lại lo lắng cho y?”. Thiết Ma Lặc nói “Nếu y chết thì ta há lại không được chính tay trả thù sao?”. Hàn Chỉ Phân nói “Cha, có phải y bị trúng Thiên ma chỉ không?”. Hàn Trạ̣m nói “Không sai, công phu của người quả nhiên đã tiến bộ nhiều, đã nhận ra được”. Hàn Chỉ Phân lại ngạc nhiên nói “Ồ, vậy tại sao y vẫn có thể cướp ngựa bỏ chạy? Không phải cha từng nói là bất kể ai lợi hại tới đâu mà bị trúng Thiên ma chỉ cũng quyết không sống được, phải chết ngay tại đương trường sao?”. Hàn Trạ̣m nói “Thiên ma chỉ luyện tới cảnh giới cao thâm thì đúng là như thế. Nhưng ta còn chưa luyện được tới mức ấy, nên Ma Lặc không cần phải lo lắng quá, lão ma đầu kia chắc vẫn sống được thôi”. Thật ra không phải y luyện chưa tới mức ấy, nhưng vì y nghĩ tới tâm niệm của Thiết Ma Lặc là muốn chính tay trả thù, nên lúc hạ thủ lại nương tay, chỉ đánh Dương Mục Lao bị nội thương, như thế trở đi nếu Thiết Ma ặc chính tay trả thù cũng dễ hơn nhiều.

Thiết Ma Lặc hỏi “Cha, tại sao lão nhân gia người biết con ở đây?”. Hàn Chỉ Phân cười nói chen vào “Huynh tưởng huynh ẩn núp trong Tiết gia thì không ai biết à?”. Hàn Trạ̣m giải thích “Lần này bọn ta tới kinh, đầu tiên từng được Vệ lão tiên bối gửi thư, làm quen với mấy vị bằng hữu trong Cái bang. Hôm nay tới gần nhà Tiết gia điều tra, người ăn mày thường xin cơm chỗ ấy cũng là người trong Cái bang, y nói cho bọn ta biết, có hai vị tướng quân Tiết Nhiếp và một thiếu niên đã ra đi lúc trời vừa sáng, ta hỏi kỹ tướng mạo thiếu niên ấy thì đoán là người. Còn chuyện hôm nay An Lộc Sơn mở tiệc lớn ở Ly Sơn thì ta đã biết từ hôm qua rồi. Hai chuyện ấy gộp làm một, thì hướng đi của bọn ta đương nhiên cũng mười phần đúng tới tám chín rồi. Ma Lặc, người cũng to gan thật đấy!”.

Thiết Ma Lặc trong lòng rung động, vội hỏi “Tại sao cha lại tới gần nhà Tiết gia điều tra?”. Lúc ấy Nhiếp Phong đã dắt Ân Nương, Hồng Tuyền bước qua chào hỏi, thông tính danh xong, Hàn Trạ̣m cười nói “Nhiếp tướng quân, chỉ e trong nhà người bây giờ đã có khách quý tới rồi”. Nhiếp Phong hai hàng lông mày nhăn tít, nói “Đúng thế, gây ra chuyện lớn này, nhất định quân Vũ lâm đã vâng mệnh tới tịch thu nhà cửa của ta rồi”. Hàn Trạ̣m nói “Ừa, các người đã gây ra chuyện

lớn gì? Ta đang không biết gì cả, tại sao Nhiếp tướng quân người lại đối đầu với Dương Mục Lao?”. Nhiếp Phong cũng nói “Té ra khách quý mà người nói không phải là thủ hạ của An Lộc Sơn sao?”.

Trong lúc trò chuyện, chỉ nghe trên núi có tiếng người ngựa huyên náo, Hàn Trạ nói “Truy binh tới rồi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện”. Nhiếp Phong nói “Ta biết một con đường tắt, gập ghềnh hiểm trở, người ngựa khó qua, các người đi theo ta”. Đoàn người kể cả Nhiếp Ân Nương, Tiết Hồng Tuyền hai cô gái nhỏ ai cũng khinh công cao cường, không đầy nửa giờ đã theo đường tắt vòng ra sau núi, Nhiếp Phong mới thở phào một hơi, nhưng lại lập tức cau mày nói “Bây giờ quả thật ta không biết nên đi đâu. Nếu về nhà chi e là tự đâm đầu vào lưới. Hàn lão tiên bối, mới rồi người nói có khách quý tới nhà ta, là người nào vậy?”.

Hàn Trạ vượt râu nói “Ma Lặc, mới rồi không phải người hỏi vì sao ta tới gần nhà Tiết gia điều tra sao? Bây giờ có thể nói cho người biết rồi. Nhiếp tướng quân, vị khách quý mà ta nói ấy là Đoàn Khuê Chương Đoàn đại hiệp, y rất cảm kích người trước kia từng ngấm ngầm che chở, hôm nay y tới Tiết gia, một là để gặp Lư phu nhân thông gia của y, hai là cũng để gặp người đấy”. Thiết Ma Lặc cả mừng nói “Té ra dưỡng Đoàn của con cũng tới sao?”. Nhiếp Phong thở dài nói “Đáng tiếc là y tới lại không đúng lúc”.

Thiết Ma Lặc nói “Không phải, ta nói y tới rất khéo, y cùng tới với cô cô của con phải không?”. Hàn Trạ gật gật đầu, Thiết Ma Lặc nói “Có hai vợ chồng họ thì ngàn quân muôn ngựa cũng không cản được. Nếu quả thật quân Vũ lâm của An Lộc Sơn đã tới nhà người, tất nhiên họ không ngồi nhìn”. Nhiếp Phong nói “Không biết có chạm trán nhau không? Lúc chuyện xảy ra, Tiết tướng quân đã một mình bỏ chạy, lúc ấy ta còn chưa tới giúp Thiết huynh, họ cũng không biết người theo Tiết tướng quân tới đây, có thể Tiết tướng quân đã về nhà trước, dắt người nhà chạy rồi”, Tiết Hồng Tuyền chợt hỏi “Nhiếp thúc thúc, tại sao cha ta bỏ chạy không đếm xỉa gì tới ta thế? Ta muốn có cha ta”.

Thiết Ma Lặc trong lòng chua xót, không kìm được nói “Hồng Tuyền, tại sao người cha này không đếm xỉa tới cô, cô về hỏi Lư ma ma sẽ biết”. Tiết Hồng Tuyền tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng đã biết chuyện này rắc rối, vô cùng ngạc nhiên, hỏi “Hôm nay Lư ma ma

không cùng đi, chẳng lẽ bà đã đoán được chuyện vừa phát sinh ở đây à? Tại sao lại phải hỏi bà ta? Mà nói lại, mỗi người chỉ có một cha, tại sao người lại nói cha này cha kia, là có ý gì? Chẳng lẽ ta lại có tới hai cha à?” Thiết Ma Lặc thở dài nói “Hong Tuyền, có rất nhiều chuyện cô không biết rõ, ta nhất thời cũng không nói rõ được nhưng cô đừng sốt ruột, Lư ma ma sẽ nói hết cho cô nghe. Tóm lại cô chỉ cần nhớ Lư ma ma là người thân thiết nhất của cô, cô cứ nghe lời bà là được”. Thiết Ma Lặc vốn có hơi nhịn không được, định nói thân thế của Tiết Hong Tuyền ra, nhưng một là vì “Nói ra thì chuyện rất dài”, hiện đang gấp rút tránh nạn, không phải là lúc nói chuyện ấy, hai là vì thân thế của nàng phải để mẹ ruột của nàng nói ra mới phải, Thiết Ma Lặc không muốn quá phận làm thay.

Tiết Hong Tuyền nghĩ thầm “Lư ma ma còn thương ta hơn cả mẹ, hàng ngày bầu bạn với ta, vốn là người thân thiết nhất của ta, đương nhiên ta nghe lời bà, cần gì người phải nói!”, lúc ấy bên càu nhàu “Vậy chúng ta mau mau về nhà gặp Lư ma ma thôi”. Nhiếp Phong nói “Lư ma ma có ở nhà hay không, thì chưa biết được”. Nhiếp Ân Nương lớn tuổi hơn, hiểu được sự tình bất trắc, nói “Không sai, hôm nay chúng ta gây ra tai họa lớn, Tiết bá bá đã chạy trốn trước xem ra là về nhà báo tin, bảo người nhà trốn mau, vậy thì Lư ma ma cũng phải chạy trốn rồi”.

Nhiếp Phong nói “Vấn đề là không biết Tiết Tung có về nhà không, hay một mình chạy tới nơi khác? May là chúng ta đông người, có thể chia làm hai đường, theo chỗ ta biết, Tiết Tung có một cánh thân quân, là quân sĩ theo y lâu năm, hoàn toàn nghe lệnh y, hiện đang đóng ở chùa Phúc Long. Y muốn chạy trốn nhất định sẽ chạy tới đó, để có quân bảo vệ. Không bằng thế này, ta dắt hai đứa nhỏ tới chùa Phúc Long tìm y, Thiết huynh đệ, nhờ người và Hàn lão tiên bói tới nhà ta xem, nếu quả thật đã phát sinh chuyện gì các người cũng dễ cứu viện”. Thiết Ma Lặc nói “Như thế cũng tốt, rốt lại cũng sẽ tìm được y”.

Nhiếp Phong ngẫm nghĩ một lúc, lại nói “Ta biết một con đường tắt tới chùa Phúc Long, dọc đường không có nhiều trạm canh, quân canh ở một dải ấy đều là bộ hạ của ta và Tiết tướng quân, ta tới chùa Phúc Long không hề gì, nhưng các người về nhà ta phải cẩn thận, trên đường phố bây giờ e cũng đã canh gác nghiêm ngặt rồi, sợ có người nhận ra các người”.

Hàn Trạh nói “Ta có cách, ta cải trang cho Thiết Ma Lặc”, rồi lấy Dịch dung đan trong người ra hòa tan vào nước, bôi lên mặt Thiết Ma Lặc, lập tức biến y thành một hán tử thô mǎng kiểu Hắc Trương Phi. Thiết Ma Lặc tới soi bóng mình, cũng bất giác phì cười, lúc ấy bèn cởi y phục quân sĩ ra. Hàn Trạh xua tay nói “Không nên thay quần áo”.

Nhiếp Phong nói “Đúng, người cứ lấy thân phận Hiệu úy đi đường, lại càng tiện hơn. Tắm lệnh bài ta đưa cho người trước kia vẫn còn chứ?”. Thiết Ma Lặc nói “Vừa khéo là ta có mang trong người”.

Nhiếp Phong cười nói “Như thế càng hay. Hiện tuy ta đã làm phản, nhưng tắm lệnh bài này chắc cũng còn có thể thông hành không ai cản trở. Thiết huynh đệ, xin nhờ cậy người, nếu người nhà ta chưa trốn đi thì phiền người hộ tống họ tới chùa Phúc Long”. Thiết Ma Lặc nói “Nhiếp huynh yên tâm, ta hiểu rồi”.

Kế sách đã định, lúc ấy bèn chia ra, Thiết Ma Lặc dẫn đường, cùng cha con Hàn Trạh trở vào Trường An, quả nhiên trên đường phố đã bố trí quân sĩ đông đặc, chẳng thấy bóng người dân nào. Thiết Ma Lặc sau khi cải trang, tướng mạo hung ác, lại mặc y phục quan quân, không ai dám hỏi y, ngay cả tắm lệnh bài cũng không cần phải đưa ra. Nhưng cha con Hàn Trạh đi sau lưng y thì bị tra hỏi mấy lần, lần nào bị hỏi là Thiết Ma Lặc lại quát tháo “Nhà ta có người bệnh, người lại dám cản trở đại phu ta mời à? Người bệnh mà có chuyện gì thì ta bắt người phải đền mạng đấy?”. Bọn quân sĩ kia bị y quát, đều vội vàng tươi cười, mau lẹ cho đi. Nhưng đi tới con đường chỗ hai nhà Tiết Nhiếp thì không khí khác hẳn, chỉ thấy trên đường toàn quân Vũ lâm khoác Tỏa tử hoàng kim giáp, Thiết Ma Lặc vừa bước vào ngõ, liền có một viên võ quan bước tới quát “Người là quan quân phiên hiệu nào, tới đây làm gì? Hai người này là ai?”. Thiết Ma Lặc nghĩ thầm “Giả mời đại phu chỉ e không xong. Ở đây ngoài hai nhà Tiết Nhiếp đều là nhà dân thường”. Y lúc gấp nảy ý khôn, cau mày, hạ giọng trầm trầm nói “Ta phụng mệnh chúa công tới đây, chúa công nói muốn phạm nhân còn sống để thẩm vấn, sợ yếu phạm bị thương nặng, bảo ta dắt ngự y tới. Cô ta là con gái của vị ngự y này, đi theo để chiếu cố cho phạm nhân bị thương”. Viên võ quan nghe y nói thấy giống như thị vệ trong cung, thị vệ của An Lộc Sơn thì viên võ quan không biết hết, lúc ấy nửa tin nửa ngờ, cho vào hay không, nhất thời không quyết được, bèn hỏi “Có mang chiếu lệnh của phủ Tổng quản

theo không?”. Thiết Ma Lặc hơi vận kinh xô một cái, trầm giọng nói “Sự tình gấp rút, ta tuân theo lệnh miệng của chúa công, thời giờ đâu mà đi lấy chiếu lệnh?”. Viên võ quan kia là một lực sĩ có tiếng trong quân Vũ lâm, nhưng bị y khê xô một cái, lại đứng không vững, suýt nữa ngã chúi xuống, nghĩ thầm “Xem ra đúng là cao thủ trong đại nội rồi”. Vì thế cái xô ấy của Thiết Ma Lặc không ngờ lại chứng minh cho “thân phận” của y, viên võ quan không những không tức giận mà lại luôn miệng vâng dạ, tránh qua một bên nhường cho họ vào.

Cạnh cổng nhà Tiết gia lại có rất nhiều quân Vũ lâm vung roi đánh một bọn ăn mày chạy tán loạn. Thiết Ma Lặc đang ngạc nhiên, chỉ nghe đám quân Vũ lâm ấy chửi “Bọn ta đang bắt khâm phạm, không phải lo chuyện cưới gả ma chay, bọn ăn mày các người tới đây âm ỉ cái gì? Dem chặt chân tất cả các người bây giờ?”. Bọn ăn mày kia nói “Bọn ta đều xin ăn trên phố này, nhất thời không kịp tránh đi, các người cũng không cần hung dữ như thế”, trong chớp mắt đã chạy tóa ra đường lớn hẻm nhỏ không thấy bóng dáng đâu nữa. Thiết Ma Lặc sực hiểu ra, đoán bọn ăn mày ấy nhất định là thám tử của Cái bang không còn gì phải nghi ngờ.

Quân Vũ lâm vây kín chung quanh hai nhà Tiết Nhiếp, viên võ quan ấy là đội trưởng phụ trách việc tuần tra bên ngoài, y có ý lấy lòng Thiết Ma Lặc, đích thân đưa tới cổng, nói “Vị Đô úy đại nhân này đưa ngựa y tới, các người để họ vào” Thiết Ma Lặc không nhiều lời, lập tức sấn vào trong. Thiết Ma Lặc vừa bước vào trong viện thì thấy mấy võ sĩ toàn thân đầm máu, đứt tay cụt chân loạng choạng, kẻ chạy người bò đổ ra, họ tưởng Thiết Ma Lặc là trợ thủ tới tăng viện, hốt hãi kêu lên “Mau, mau vào đi! Vợ chồng thằng giặc kia lợi hại lắm!”. Thiết Ma Lặc trong lòng cả mừng, nghĩ thầm “Quả nhiên là họ rồi”, liền tuốt trường kiếm ra, xông vào đại sảnh.

Chỉ nghe tiếng đánh giết âm âm, ánh đao lóa mắt, vợ chồng Đoàn Khuê Chương đang quất tháo ác chiến giữa vòng vây của bọn võ sĩ, nhưng không thấy Tiết Tung. Thiết Ma Lặc đang định xông vào trợ chiến, chợt nghe có người quát “Họ Đoàn kia, người còn dám ngoan cố chống cự, thì bọn ta sẽ giết chết tất cả người nhà Tiết Nhiếp không để ai sống sót!” Lại có người quát “Đoàn Khuê Chương, người vốn là một hảo hán giang hồ, tại sao lại liều mạng cho Tiết Tung?”.

Chỉ thấy một toán võ sĩ khác đẩy mười mấy người trẻ già trai gái

trong hai nhà Tiết Nhiếp toàn thân bị trói chặt trong nhà sau ra, Thiết Ma Lặc định thần nhìn kỹ, thì thấy Lư phu nhân và viên quản gia họ Hầu đều có trong đó, nguyên là trong bọn võ sĩ ấy có người nhận ra Đoàn Khuê Chương, nhưng lại không biết là y tới cứu Lư phu nhân, chỉ tưởng y có giao tình với Tiết Tung hoặc Nhiếp Phong, nên họ đẩy Thiết Nhiếp hai phu nhân lên trước nhất, sau lưng mỗi người đều có một thanh đao sáng loáng kề vào, định uy hiếp vợ chồng Đoàn Khuê Chương. Đoàn Khuê Chương cao giọng quát “Các người dám động tới một sợi tóc của họ, thì ta sẽ giết chết tất cả các người không để ai sống sót!”.

Một người ăn mặc như võ quan quát “Được lắm, y đã quát cường như thế, thì cứ cho chút màu sắc trước để y xem! Khai đao, xoẹt một tiếng, một vành tai của vợ Tiết Tung đã bị chém rụng xuống, bà ta đau quá rú lên như heo bị chọc tiết. Bọn võ sĩ ấy là “coi trọng” vợ hai người Tiết Tung và Nhiếp Phong, nhưng Thiết Ma Lặc sốt ruột nhất là cứu Lư phu nhân, y vừa nghe tiếng “Khai đao”, sợ Lư phu nhân cũng ngọc đá cùng tan, cũng gặp độc thủ, vội quát lớn một tiếng “Dừng tay!”, tên võ sĩ kề đao vào lưng Lư phu nhân nhìn thấy y ăn mặc kiểu quan quân xông tới mình như phát điên, bất giác ngẩn ra, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, chỉ nghe keng một tiếng, Thiết Ma Lặc đã phóng ra một quả Thiết liên tử đánh rơi thanh tiêm đao của tên võ sĩ ấy.

Nhưng như thế thì mục tiêu của Thiết Ma Lặc lập tức bộc lộ một tên võ sĩ đột nhiên sấn mau lên hai bước, vung tay chụp Lư phu nhân, rồi ra chiêu Phượng điểm đầu tránh qua hai quả Thiết liên tử đánh tới, cũng quát lớn một tiếng “Dừng tay! Người mà dám phóng ám khí nữa, ta sẽ giết chết người đàn bà này!”. Y nhắc chân phóng một cước đá một cái bàn võ thành bốn năm mảnh bay ào vào mặt Thiết Ma Lặc, Thiết Ma Lặc thấy y võ công rất cao cường, Lư phu nhân lại đã rơi vào tay y, chuyện đột nhiên tập kích cứu người chỉ có thể làm được lần đầu chứ không làm được lần nữa, vì ném chuột sợ võ đồ quý nên cũng bị y dọa phải đứng lại, không dám xông tới nữa.

Nguyên tên vệ sĩ ấy là tam đệ tử của Dương Mục Lao, tên là Thượng Côn, trong bảy đệ tử của Dương Mục Lao thì y là người võ công cao cường nhất, cũng cơ trí nhất, tuy y không nhận ra Thiết Ma Lặc, cũng không biết thân phận của Lư phu nhân, nhưng nhìn thấy cử chỉ của Thiết Ma Lặc, cũng đã nhận ra là quan quân giả mạo, nghĩ

thầm “Kẻ địch phải tốn bấy nhiêu tâm lực tới cứu một bà vú thì thân phận của bà ta ắt không phải tầm thường!”.

Đúng là: *Cứu tinh tuy tự trời rơi xuống, Nhưng sợ tai tinh vẫn chữa tiêu.*

Muốn biết việc sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.

Vietkiem.com